

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

16. december 2015 *

»Ansvar uden for kontraktforhold — lokalansat ved Unionens delegation i Egypten — kontraktens ophør — delegationens manglende fremsendelse af bevis for afsluttet tjeneste vedrørende sagsøgeren til det egyptiske socialsikringsorgan og manglende efterfølgende afhjælpning af sagsøgerens situation i denne henseende — forældelse — vedvarende tab — delvis afvisning — princippet om god forvaltningsskik — rimelig frist — artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder — tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder — sikkert tab — årsagsforbindelse«

I sag T-138/14,

Randa Chart, Woluwe-Saint-Lambert (Belgien), ved advokaterne T. Bontinck og A. Guillerme,

sagsøger,

mod

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EEAS) ved S. Marquardt og M. Silva, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om erstatning for det tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af, at Den Europæiske Unions delegation i Kairo (Egypten) ikke har udleveret et bevis for afsluttet tjeneste vedrørende sagsøgeren til det egyptiske socialsikringsorgan efter hendes fratræden og ikke efterfølgende har bragt hendes forhold i orden,

har

RETTEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. Frimodt Nielsen, og dommerne F. Dehousse og A.M. Collins (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig S. Bukšek Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. juli 2015,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Twistens baggrund

- 1 I maj 1990 blev sagsøgeren, Randa Chart, som på daværende tidspunkt var egyptisk statsborger, ansat som lokalansat ved Europa-Kommissionens delegation i Kairo (Egypten) (herefter »delegationen«) i en stilling som administrativ medarbejder. Hun var omfattet af den egyptiske sociale sikringsordning.
- 2 Delegationen blev efterfølgende en del af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EEAS).
- 3 Efter at have haft tjenestefrihed af personlige årsager fra den 20. oktober 2000 indgav sagsøgeren den 8. oktober 2001 sin opsigelse og flyttede til Belgien med henblik på her at tiltræde en ny stilling.
- 4 På et ubestemt tidspunkt i 2004 overtog sagsøgeren en lejlighed i Kairo, som hun havde købt i forbindelse med et projektsalg i 1998.
- 5 Den 3. februar 2005 sendte sagsøgeren en e-mail til en af sine tidligere kollegaer ved delegationen, der var affattet som følger:

»Efter mine positive oplevelser i Europa overvejer jeg at flytte hjem! Jeg har derfor fornyligt været til flere samtaler ved udenlandske selskaber/institutioner i Egypten, og jeg har fået tilbudt ansættelse ved UNDP. Det overrasker mig, at jeg ikke kan finde den blanket, som delegationen (seneste arbejdsgiver) udarbejdede ved min fratrædelse.

Dette dokument burde findes i mine sagsakter ved delegationen. Vil De være så venlig »hurtigst muligt« at sende mig et scan [af dette dokument] og dernæst det oprindelige eksemplar til min adresse i Bruxelles [...]«
- 6 Ifølge sagsøgerens forklaringer i hendes skriftlige indlæg, der ikke er blevet bestridt af EEAS, er den blanket, der er nævnt i e-mailen i præmis 5 ovenfor, et certifikat med benævnelsen »estemara 6«, som arbejdsgiveren, senest syv dage efter, at en ansats ansættelseskontrakt ophører, er forpligtet til at udarbejde i tre eksemplarer – dvs. et originalt eksemplar til det egyptiske socialsikringsorgan, en kopi til arbejdstageren og en kopi til arbejdsgiveren – og at udlevere til det egyptiske socialsikringsorgan. Udstedelsen af denne blanket er nødvendig for, at den socialsikringssag, der forbinder denne arbejdstager med vedkommendes arbejdsgiver, kan afsluttes, og at en ny socialsikringssag kan oprettes med en ny arbejdsgiver, således at arbejdstageren kan gøre sine pensionsrettigheder gældende ved slutningen af karrieren.
- 7 Den 1. april 2005 modtog sagsøgeren en e-mail fra et egyptisk selskab, som hun havde søgt en stilling hos, og hvori det var angivet, at »et administrativt dokument fortsat var nødvendigt fra hendes side med henblik på at afslutte ansættelsesproceduren«. Afsenderen af e-mailen understregede, at han håbede, at sagsøgeren hurtigst muligt ville være i stand til at sende dokumentet til ham og underskrive ansættelseskontrakten.
- 8 Ved en e-mail af 11. august 2005 genfremsatte sagsøgeren sin anmodning om at få udstedt en »estemara 6«-blanket i sit navn, idet hendes e-mail af 3. februar 2005 var forblevet ubesvaret. Hun angav bl.a., at hun havde afsluttet en vellykket ansættelsessamtale i Kairo, og at hun ikke ville risikere at »gå glip« af det jobtilbud, som hun havde fået, fordi hun ikke kunne fremlægge den pågældende blanket, således som det havde været tilfældet med UNDP.

- 9 Ved skrivelse af 13. september 2005 fra en potentiel arbejdsgiver i Egypten fik sagsøgeren kendskab til, at delegationen faktisk havde undladt at udstede »estemara 6«-blanketten til det egyptiske socialsikringsorgan, hvorfor sagsøgeren ifølge dette socialsikringsorgan stadig skulle anses for at være ansat ved delegationen. Denne arbejdsgiver præciserede, at hvis han ikke havde modtaget blanketten inden for en uge, ville han ikke kunne ansætte sagsøgeren.
- 10 Den 10. januar 2006 fik sagsøgeren tilbudt beskæftigelse af et andet egyptisk selskab, som præciserede, at hun ville kunne begynde arbejdet, så snart ansættelsesproceduren var afsluttet.
- 11 Sagsøgeren gentog over for delegationen sin anmodning om en »estemara 6«-blanket den 14. marts og den 12. september 2006.
- 12 Den 6. marts 2007 var der et andet selskab med hjemsted i Egypten, som sendte en skrivelse til sagsøgeren, hvori det informerede sagsøgeren om, at det ønskede at tilbyde hende beskæftigelse som personlig assistent for generaldirektøren, men at det var forhindret heri, eftersom det ikke havde modtaget en »estemara 6«-blanket i hendes navn.
- 13 Den 7. marts 2007, den 3. december 2007 og den 20. februar 2008 opfordrede sagsøgeren på ny delegationen til at sende hende en »estemara 6«-blanket.
- 14 I august 2008 blev hun belgisk statsborger.
- 15 Den 5. februar 2009 fremsendte sagsøgeren en e-mail til delegationen, hvori hun angav, at hun i 2007 havde besluttet at »afvikle sin sociale sikringsordning i Egypten«, og at hun i den forbindelse gennem det egyptiske socialsikringsorgan havde fået kendskab til, at hendes socialsikringssag stadig var verserende, eftersom delegationen ikke havde fremsendt »estemara 6«-blanketten til de egyptiske myndigheder. Hun angav ligeledes, at hun i 2007 havde kontaktet delegationen, som over for hende havde bekræftet, at denne blanket ikke indgik i hendes personlige sagsmappe. Endelig opfordrede hun igen delegationen til at tage de nødvendige skridt med henblik på, at hendes socialsikringssag kunne afsluttes.
- 16 Samme dag svarede delegationen sagsøgeren, at den ville gøre sit bedste for at løse problemet, men at den havde behov for endnu lidt tid.
- 17 Ved e-mail af 21. marts 2009 anmodede sagsøgeren delegationen om en opdatering på sin situation. Da hendes e-mail ikke blev besvaret, kontaktede hun igen delegationen ved en e-mail af 20. april 2009.
- 18 Ved e-mail af 23. april 2009 angav delegationen over for sagsøgeren, at den fortsat gjorde, hvad der stod i dens magt, for at finde en løsning på hendes problem, og at den ville kontakte hende, når den havde yderligere informationer.
- 19 Eftersom delegationen ikke var fremkommet med nogen oplysninger, anmodede sagsøgeren den 30. september 2009 på ny delegationen om at informere hende om udviklingen i hendes sag. Hun gentog denne anmodning ved en e-mail af 27. oktober 2009, hvilken anmodning ligeledes forblev ubesvaret.
- 20 Den 15. februar 2010 fremsendte sagsøgeren en skrivelse til chefen for afdeling K5 »Lokalt ansatte« i Kommissionens generaldirektorat for eksterne forbindelser (herefter »GD Relex«), hvori hun gengav de i hendes e-mail af 5. februar 2009 angivne omstændigheder (jf. præmis 15 ovenfor) og henviste til de forskellige efterfølgende udvekslinger af e-mails med delegationen og klagede over delegationens passivitet og den manglende gennemsigtighed og kommunikation fra dennes side.

- 21 Ved skrivelse af 4. marts 2010 oplyste chefen for afdeling K5 sagsøgeren om, at han beklagede, at delegationen ikke havde besvaret hendes anmodninger, og at han havde brug for lidt tid til at indhente de relevante oplysninger fra delegationen.
- 22 Ved skrivelse af 18. marts 2010 anmodede delegationen de egyptiske myndigheder med ansvar for immigration og pas om til det egyptiske socialsikringsorgan at udstede et »movement certificate« (flyttebevis) i sagsøgerens navn, der attesterer, at sidstnævnte havde forladt Egypten i 2001.
- 23 Ved skrivelse af 25. marts 2010 svarede myndighederne delegation, at dette dokument alene ville kunne udleveres til retslige myndigheder eller til den pågældende og, i sidstnævnte tilfælde, alene på dennes begæring.
- 24 Ved e-mail af 26. marts 2010 oplyste en tjenestemand fra afdelingen K5 »Lokalt ansatte« i GD Relex bl.a. over for sagsøgeren, at det, efter at han havde kontaktet delegationen, viste sig, at et »movement certificate«, der attesterer, at hun havde forladt Egypten i 2001, skulle udleveres af de egyptiske myndigheder med ansvar for immigration og pas, og at delegationen allerede havde truffet alle nødvendige foranstaltninger med henblik herpå.
- 25 I maj 2010 mødtes sagsøgerens mand med chefen for delegationen i Kairo, der forklarede ham, at det med henblik på at afslutte hans hustrus socialsikringssag var nødvendigt, at det var sidstnævnte, som anmodede de egyptiske myndigheder med ansvar for immigration og pas om et »movement certificate«.
- 26 Ved e-mail af 14. juni 2010 oplyste sagsøgeren delegationen om, at en jurist og en »administrativ konsulent« havde rådet hende til ikke at anmode om et »movement certificate«. Hun oplyste, at hun var enig med disse i, at det var op til delegationen at finde en løsning på problemet, og at en sådan anmodning ville kunne få alvorlige følger for hende, eftersom personer, som mistænkes for at have begået en forbrydelse, ligeledes anmoder om denne type dokument, bl.a. som bevis for deres alibi.
- 27 Den 13. oktober 2010 sendte sagsøgeren en e-mail til delegationen for at få oplysninger om, hvilke foranstaltninger delegationen havde truffet med henblik på at afslutte hendes socialsikringssag. I e-mailen gentog hun, at hun fandt delegationens løsning, dvs. indhentelse af et »movement certificate«, for uacceptabel og uegnet. Hun opfordrede delegationen til at give hende et »tydeligt og konkret svar« medio november 2010.
- 28 Efter et møde mellem en repræsentant fra delegationen og en repræsentant fra det egyptiske socialsikringsorgan anmodede det egyptiske socialsikringsorgan den 17. oktober 2010 selv de egyptiske myndigheder med ansvar for immigration og pas om at få tilsendt et »movement certificate« vedrørende sagsøgeren. Anmodningen blev ikke besvaret.
- 29 Den 8. marts 2011 sendte sagsøgerens egyptiske rådgiver en skrivelse til chefen for delegationen, hvori han bl.a. anmodede chefen om at give hende et økonomisk tilbud inden for en måned med henblik på i mindelighed at løse tvisten vedrørende hans klients socialsikringssag.
- 30 Ved skrivelse af 7. april 2011 oplyste chefen for delegationen sagsøgerens egyptiske rådgiver om, at sagen fortsat var under behandling og at dennes anmodning ville blive besvaret inden den 18. april 2011.
- 31 Den 17. maj 2011 sendte sagsøgerens egyptiske rådgiver på ny en skrivelse til chefen for delegationen, hvori han klagede over ikke at have modtaget et svar på sin anmodning og opfordrede delegationen til at reagere inden den 3. juni 2011.

- 32 Ved skrivelse af 19. maj 2011 meddelte chefen for delegationen sagsøgerens egyptiske rådgiver, at delegationen ikke kunne acceptere, at man fremsatte frister over for den med henblik på at besvare rådgiverens anmodning, og at sagen fortsat var under behandling.
- 33 Den 13. juni 2011 indgav sagsøgeren en klage over EEAS til Den Europæiske Ombudsmand, hvori hun anfægtede den måde, hvorpå delegationen havde behandlet hendes socialsikringsproblem i Egypten.
- 34 I november 2011 fremsendte sagsøgeren den »estemara 6«-blanket til det egyptiske socialsikringsorgan, som delegationen endelig havde indvilliget i at sende til hende i oktober 2011. Socialsikringsorganet afviste imidlertid blanketten med den begrundelse, at den var foruddateret med en dato i oktober måned 2001.
- 35 Den 8. marts 2013 afsagde Ombudsmanden sin afgørelse vedrørende sagsøgerens klage. Ombudsmanden var af den opfattelse, at delegationen var ansvarlig for den manglende fremlæggelse af »estemara 6«-blanketten inden for den fastsatte frist, og at ethvert tab, som sagsøgeren havde lidt før maj 2010 som følge af uregelmæssighederne vedrørende hendes socialsikringssag, skyldes denne manglende fremlæggelse samt delegationens konsekvente undladelse af at bringe dette forhold i orden efter 2010. Ombudsmanden anså derimod, at ethvert tab, som sagsøgeren havde lidt efter maj 2010, alene kunne tilregnes sagsøgeren som følge af hendes afvisning af at anmode de kompetente egyptiske myndigheder om et »movement certificate«.
- 36 Det fremgår ligeledes af denne afgørelse, at Ombudsmanden havde fremsat et forslag til en mindelig løsning over for EEAS, der bl.a. bestod i at foretage de nødvendige skridt med henblik på at lukke sagsøgerens socialsikringssag, så snart hun havde fremsendt et »movement certificate« til EEAS, at betale ethvert af de beløb, som skyldes for sagsøgeren til den sociale sikringsordning, herunder enhver eventuelt pålagt bøde, og med omhu at undersøge ethvert begrundet krav om erstatning for det tab, som sagsøgerens angiveligt havde lidt før maj 2010.
- 37 Efter at have konstateret, at EEAS havde forpligtet sig til at opfylde de to første dele af forslaget til en mindelig løsning, afsluttede Ombudsmanden sagen for så vidt angik disse aspekter af klagen. For så vidt angår det tab, sagsøgerne angiveligt havde lidt før maj 2010, bemærkede Ombudsmanden, at sagsøgeren ikke havde fremlagt noget bevis på dette tab, og han lukkede derfor dette aspekt af klagen, idet han bemærkede, at det ikke var nødvendigt at indlede yderligere undersøgelser i denne henseende.
- 38 Ved e-mail af 10. juli 2013 anmodede sagsøgerens mand efter at have oplyst, at sagsøgeren for nylig havde opnået et »movement certificate«, EEAS om at organisere et møde med henblik på »endeligt at afslutte sagen«. Som svar på denne e-mail opfordrede EEAS den 16. juli 2013 sagsøgeren til at indsende dette certifikat til delegationen. Ved e-mail af samme dag oplyste sagsøgerens mand EEAS om, at sagsøgeren betingede fremsendelsen af »movement certificate« af afholdelsen af et møde, hvorunder der ligeledes blev fundet en løsning på spørgsmålet om erstatning for det tab, som sagsøgeren havde lidt. Ved e-mail af 17. september 2013 angav EEAS bl.a. over for sagsøgeren, at Ombudsmanden i sin afgørelse af 8. marts 2013 havde bemærket, at sagsøgeren ikke havde ført bevis for det påståede tab, og havde lukket dette aspekt af klagen. EEAS tilføjede, at sagsøgeren var berettiget til at fremlægge sådanne beviser, såfremt hun måtte ønske det.
- 39 Ved skrivelse af 30. oktober 2013 fremsatte sagsøgeren over for EEAS et krav på erstatning for det økonomiske og ikke-økonomiske tab, som hun havde lidt som følge af delegationens angiveligt retsstridige adfærd fra oktober 2001, hvilket tab blev opgjort til i alt 452 339,18 EUR. I skrivelsen præciserede hun bl.a., at hun var villig til at indgive »movement certificate« et til EEAS, »så snart den ha[vde] anerkendt de fejl, som var blevet begået i perioden fra 2001 og indtil dags dato, for hvilke Unionen ifalder et erstatningsansvar uden for kontraktforhold [...], og ha[vde] ydet erstatning for det tab, som var en følge af disse fejl«.

- 40 Ved skrivelse af 8. januar 2014 afslog EEAS dette krav med den begrundelse, at det var forældet, henset til, at sagsøgeren havde haft kendskab til det ansvarspådragende forhold siden den 13. september 2005 (jf. præmis 9 ovenfor).
- 41 Da EEAS blev forespurgt herom under retsmødet, svarede den, at sagsøgerens socialsikringssag i Egypten på daværende tidspunkt uden tvivl fortsat var verserende.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 42 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 27. februar 2014 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.
- 43 Efter forslag fra den refererende dommer har Retten (Sjette Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 blev parterne anmodet om at besvare visse spørgsmål skriftligt, hvilket de gjorde inden for den fastsatte frist.
- 44 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 2. juli 2015.
- 45 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Det fastslås, at EEAS ifalder ansvar uden for kontraktforhold.
 - Principalt tilpligtes EEAS at betale erstatning for de tab, der er lidt, opgjort til 509 283,88 EUR, idet der tages forbehold for en forhøjelse af dette beløb under sagen.
 - Subsidiært tilpligtes EEAS at betale 380 063,81 EUR i erstatning for det tab, som er lidt efter den 30. oktober 2008, idet der tages forbehold for en forhøjelse af dette beløb under sagen.
 - EEAS tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 46 EEAS har nedlagt følgende påstande:
- Principalt afvises sagen.
 - Subsidiært frifindes EEAS.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 47 Sagsøgeren har yderligere nedlagt påstand om, at Retten med henblik på sagens tilrettelæggelse pålægger EEAS at fremlægge dokumenter, som beviser, hvilket skridt delegationen og EEAS har taget med henblik på at løse den foreliggende tvist.

Retlige bemærkninger

Indledende bemærkninger

- 48 I medfør af artikel 340, stk. 2, TEUF skal Unionen for så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dens institutioner eller af dens ansatte under udøvelsen af deres hverv.

- 49 Ifølge fast retspraksis forudsætter Unionens erstatningsansvar uden for kontraktforhold for dets institutioners eller dets organers ulovlige adfærd efter den ovenfor nævnte bestemmelse, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, der lægges institutionen eller organet til last, er retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er årsagssammenhæng mellem denne adfærd og det påståede tab (dom af 29.9.1982, *Oleifici Mediterranei mod EØF*, 26/81, Sml., EU:C:1982:318, præmis 16, og af 14.12.2005, *Beamglow mod Parlamentet m.fl.*, T-383/00, Sml., EU:T:2005:453, præmis 95).
- 50 Disse tre betingelser er kumulative. Det er således tilstrækkeligt, at en af dem ikke er opfyldt, for at sagsøgte må frindes (jf. i denne retning dom af 15.9.1994, *KYDEP mod Rådet og Kommissionen*, C-146/91, Sml., EU:C:1994:329, præmis 81, og af 20.2.2002, *Förde-Reederei mod Rådet og Kommissionen*, T-170/00, Sml., EU:T:2002:34, præmis 37).
- 51 Hvad angår betingelsen om den retsstridige adfærd, som en EU-institution eller det omhandlede EU-organ lægges til last, kræver retspraksis, at det fastslås, at den skal bestå i en tilstrækkelig kvalificeret overtrædelse af en bestemmelse, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder (dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, *Bergaderm og Goupil mod Kommissionen*, Sml., EU:C:2000:361, præmis 42). Det afgørende kriterium for, om en overtrædelse kan anses for tilstrækkelig kvalificeret, er, om EU-institutionen eller EU-organet åbenbart og groft har overskredet grænserne for sine skønsmålinger. Såfremt den pågældende institution eller det pågældende organ råder over et stærkt begrænset eller intet skøn, kan selve den omstændighed, at der er begået en overtrædelse af EU-retten, være tilstrækkelig til at bevise, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse (dom af 10.12.2002, *Kommissionen mod Camar og Tico*, C-312/00 P, Sml., EU:C:2002:736, præmis 54, og af 12.7.2001, *Comafrika og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen*, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 og T-225/99, Sml., EU:T:2001:184, præmis 134).
- 52 Hvad angår betingelsen om, at der er indtrådt et tab, kan Unionen kun ifalde ansvar, såfremt sagsøgeren har lidt et faktisk og reelt tab (dom af 16.1.1996, *Candiotte mod Rådet*, T-108/94, Sml., EU:T:1996:5, præmis 54). Det påhviler sagsøgeren at fremlægge beviser for dette tabs eksistens og omfang (jf. dom af 16.9.1997, *Blackspur DIY m.fl. mod Rådet og Kommissionen*, C-362/95 P, Sml., EU:C:1997:401, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis). Betingelsen om, at der skal være vished for, at der er lidt et tab, er opfyldt, såfremt tabet er umiddelbart forestående og kan påregnes med tilstrækkelig sikkerhed, også selv om det endnu ikke kan opgøres nøjagtigt (dom af 14.1.1987, *Zuckerfabrik Bedburg m.fl. mod Rådet og Kommissionen*, 281/84, Sml., EU:C:1987:3, præmis 14, og kendelse af 14.12.2005, *Arizona Chemical m.fl. mod Kommissionen*, T-369/03, Sml., EU:T:2005:458, præmis 106).
- 53 For så vidt angår betingelsen om, at der skal være årsagsforbindelse mellem den påståede adfærd og det påberåbte tab, skal dette tab fremgå tilstrækkeligt klart af den påklagede adfærd, idet sidstnævnte skal være den afgørende årsag til tabet, eftersom der ikke er nogen forpligtelse til at erstatte ethvert, eventuelt fjernt, tab i forbindelse med en ulovlig situation (dom af 4.10.1979, *Dumortier m.fl. mod Rådet*, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 og 45/79, Sml., EU:C:1979:223, præmis 21; jf. ligeledes dom af 10.5.2006, *Galileo International Technology m.fl. mod Kommissionen*, T-279/03, Sml., EU:T:2006:121, præmis 130 og den deri nævnte retspraksis). Det tilkommer sagsøgeren at føre bevis for årsagsforbindelsen mellem den påberåbte adfærd og det påståede tab (jf. dom af 30.9.1998, *Coldiretti m.fl. mod Kommissionen*, T-149/96, Sml., EU:T:1998:228, præmis 101 og den deri nævnte retspraksis).
- 54 Artikel 46, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, som finder anvendelse på sagsbehandlingen ved Retten i medfør af samme statuts artikel 53, stk. 1, bestemmer:

»Krav mod Unionen, der støttes på ansvar uden for kontraktforhold, forældes fem år efter, at den omstændighed, der ligger til grund for kravet, er indtrådt. Forældelsen afbrydes enten ved indgivelse af stævning til Domstolen eller ved, at den skadelidte forud gør sit krav gældende over for vedkommende

EU-institution. I sidstnævnte tilfælde skal sag anlægges inden den frist på to måneder, der er omhandlet i artikel 263 [TEUF]; i påkommende tilfælde finder bestemmelserne i artikel 265, stk. 2, [TEUF].«

- 55 Forældelsesreglernes funktion er at forene hensynet til beskyttelsen af skadelidtes rettigheder og hensynet til retssikkerhedsprincippet. Forældelsesfristen er navnlig blevet fastsat under hensyntagen til tiden, der er nødvendig for, at den part, der hævder at have lidt skade, kan indsamle de oplysninger, der er relevante med henblik på et eventuelt søgsmål, og kontrollere de faktiske omstændigheder, der ønskes fremlagt til støtte for dette søgsmål (jf. kendelse af 14.9.2005, Ehcon mod Kommissionen, T-140/04, Sml., EU:T:2005:321, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).
- 56 Forældelsesfristen begynder at løbe, når alle de betingelser, som er en forudsætning for erstatningspligten, er opfyldt, og navnlig når det tab, der skal erstattes, er kendt (dom af 17.7.2008, Kommissionen mod Cantina sociale di Dolianova m.fl., C-51/05 P, Sml., EU:C:2008:409, præmis 54). Hvad nærmere bestemt angår en tvist, der skyldes individuelle retsakter, begynder forældelsesfristen at løbe, når disse akter har haft virkning over for de personer, som de vedrører (dom af 19.4.2007, Holcim (Deutschland) mod Kommissionen, C-282/05 P, Sml., EU:C:2007:226, præmis 29 og 30, og kendelse af 1.4.2009, Perry mod Kommissionen, T-280/08, EU:T:2009:98, præmis 36).
- 57 Når offeret først på et senere tidspunkt har fået kendskab til det forhold, der er årsag til skaden, kan fristen ikke begynde at løbe, før offeret har kunnet få kendskab til dette forhold (jf. dom af 13.12.2006, É.R. m.fl. mod Rådet og Kommissionen, T-138/03, Sml., EU:T:2006:390, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 58 I tilfælde af et vedvarende tab finder forældelsen i henhold til artikel 46 i statuttten for Domstolen anvendelse på den periode, der ligger mere end fem år forud for tidspunktet for afbrydelsen af forældelsen, uden at påvirke de rettigheder, der er stiftet under senere perioder (jf. kendelse af 14.12.2005, Arizona Chemical m.fl. mod Kommissionen, T-369/03, Sml., EU:T:2005:458, præmis 116, og af 10.4.2008, 2K-Teint m.fl. mod Kommissionen og EIB, T-336/06, EU:T:2008:104, præmis 106).

Formaliteten

- 59 EEAS har uden formelt at rejse en formalitetsindsigelse i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 gjort gældende, at denne sag ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom sagen er forældet i henhold til artikel 46 i statuttten for Domstolen. EEAS har hævdet, at sagsøgeren har haft mulighed for at få kendskab til det forhold, der er årsag til de påståede tab, »i hvert fald fra den 1. april 2005 og senest den 6. marts 2007«, dvs. mere end fem år inden indgivelsen af det forudgående krav om erstatning den 30. oktober 2013. EEAS oplyste under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, at det var dens opfattelse, at de tre kumulative betingelser, som under alle omstændigheder gør det muligt for sagsøgeren at kræve erstatning for det påståede tab, først var opfyldt i februar 2008.
- 60 Ifølge EEAS kan sagsøgeren ikke gøre gældende, at den påståede ulovlige adfærd varede indtil dette tidspunkt med den følge, at der var tale om et vedvarende tab, som blev forøget dagligt. EEAS har understreget, at det følger af retspraksis, at de betingelser, som det af artikel 340, stk. 2, TEUF omfattede erstatningsansvar er underlagt, og dermed de bestemmelser om forældelse, der regulerer søgsmål herom, kun kan være støttet på strengt objektive kriterier. Sagsøgerens argumentation hviler imidlertid på dennes »subjektive opfattelse« af, at enhver begivenhed efter 2001 med tilknytning til hendes arbejdsliv og privatliv er afledt af delegationens oprindelige manglende udstedelse af »estemara 6«-blanketten i hendes navn. EEAS konkluderer, at forældelsesfristen begyndte at løbe fra det tidspunkt, hvor »den manglende afslutning af sagsøgerens sag ved socialsikringsinstitutionen faktisk og objektivt har forårsaget et tab, der hindrer sagsøgeren [...] i at acceptere tilbuddene fra potentielle arbejdsgivere«.

- 61 Sagsøgeren anfægter EEAS's formalitetsindsigelse.
- 62 Sagsøgeren har principalt gjort gældende, at delegationens angiveligt ulovlige adfærd, som ikke ophørte efter oktober 2001, havde forårsaget hende et vedvarende og stigende tab fra og med denne dato. Det følger af fast retspraksis, at når der er tale om et vedvarende tab, begynder forældelsesfristen først at løbe fra tidspunktet for den »fulde realisering« af skaden. En forældelsesfrist kan derfor ikke gøres gældende over for sagsøgeren.
- 63 Sagsøgeren har subsidært gjort gældende, at den foreliggende sag ikke er forældet for så vidt angår de tab, som er opstået efter den 30. oktober 2008, idet hun har gentaget, at det påståede tab er vedvarende, og bemærket, at hun fremsatte et foreløbigt erstatningskrav over for EEAS den 30. oktober 2013, og at dette krav kan anses for en handling, der afbryder forældelsen.
- 64 Sagsøgeren bebrejder hovedsageligt delegationen og EEAS for dels ikke at have udstedt »estemara 6«-blanketten syv dage efter hendes opsigelse i oktober 2001, dels for ikke at have bragt hendes situation i forhold til det egyptiske socialsikringsorgan i orden og for ikke at have besvaret hendes anmodninger. Hun har i denne forbindelse gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af for det første princippet om god forvaltningsskik, for det andet princippet om en rimelig frist og for det tredje gældende egyptisk ret.
- 65 Sagsøgeren har ligeledes kritiseret delegationen og EEAS for, uden hendes samtykke og uden forinden at have informeret hende, at have forsøgt at indhente et »movement certificate« vedrørende hende. Hun har i denne forbindelse påberåbt sig en tilsidesættelse af retten til respekt for privatlivet.
- 66 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun har lidt såvel økonomisk som ikke-økonomisk tab som følge af delegationens og EEAS's angiveligt retsstridige adfærd.
- 67 Det første økonomiske tab, som hun gør gældende, vedrører de administrative udgifter og udgifter til den advokat, som hun har hyret til at foretage forskellige skridt, herunder administrative, i Belgien og Egypten, opgjort til i alt 5 200 EUR. Hun har i det væsentlige påpeget, at hun på grund af de vanskeligheder, hun som følge af delegationens og EEAS's påståede ulovlige adfærd havde i forbindelse med at vende tilbage til Egypten for at bo og arbejder dér, hvert år havde været nødt til at fuldføre et »krævende administrativt maraton« ved myndighederne i Belgien med henblik på at indhente arbejds- og opholdstilladelser og endeligt at få belgisk statsborgerskab.
- 68 Det andet økonomiske tab, som sagsøgeren gør gældende, vedrører de boligudgifter, som hun har måttet afholde i Belgien siden den 1. januar 2004. Hun kræver tilbagebetaling for de huslejer, hun har betalt for de to lejligheder, som hun boede i i perioden fra dette tidspunkt og indtil den 31. januar 2008, hvilke udgifter er forbundet med køb af møbler til den anden af disse lejligheder og renter på lån i forbindelse med køb af en lejlighed i Belgien i juli 2007, som hun flyttede ind i den 1. februar 2008.
- 69 Det tredje økonomiske tab, som sagsøgeren gør gældende, vedrører de muligheder, hun mistede, for at vende tilbage til og arbejde i Egypten fra den 1. januar 2004, og mulighederne for i Egypten at have en mere prestigefyldt, mere dynamisk og økonomisk set mere interessant karriere med bedre muligheder, end den karriere hun har i Belgien.
- 70 Det fjerde økonomiske tab, som sagsøgeren gør gældende, vedrører den reducerede alderspension, som hun vil være berettiget til i Belgien. Hun har hævdet, at hun som følge af delegationens og EEAS's påståede ulovlige adfærd ikke vil kunne opnå det minimumsantal år, som er krævet for at opnå alderspension i Egypten, og at de bidragsperioder, som hun vil kunne optjene i Belgien, er for korte til, at hun vil være berettiget til at få udbetalt fuld alderspension.

- 71 Det femte økonomiske tab, som sagsøgeren gør gældende, vedrører de rejseudgifter, hun har afholdt for at komme til Egypten med henblik på dér at mødes med potentielle arbejdsgivere i forbindelse med jobsøgningen og for at besøge familie og venner. Hun har opgjort disse udgifter til 8 000 EUR på baggrund af to rejser om året til en gennemsnitspris af 400 EUR for en returbillet med fly.
- 72 Hvad angår det påståede ikke-økonomiske tab har sagsøgeren for det første anført, at delegationens og EEAS's påståede ulovlige adfærd bevirkede, at hun blev stresset og bekymret, hvilket gav hende fordøjelsesforstyrrelser, hudproblemer og en slem depression. Hun har for det andet gjort gældende, at det er svært for hende at være langt væk fra sin familie og sine venner.
- 73 Sagsøgeren har gjort gældende, at de forskellige økonomiske og ikke-økonomiske tab, som er nævnt i præmis 67-72 ovenfor, direkte skyldes delegationens og EEAS's manglende udstedelse af »estemara 6«-blanketten i hendes navn og den manglende efterfølgende afhjælpning af hendes situation. Hvad angår den påståede ulovlige adfærd som følge af delegationens forsøg på at opnå et »movement certificate« vedrørende hende uden hendes forudgående samtykke har sagsøgeren som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten anført, at dette havde givet hende »stress og gjort hende særligt anspændt, hvilket [havde] været medvirkende til, at det ikke-økonomiske tab [...] efter 2004 er blevet forøget«.
- 74 Uagtet om den adfærd, som delegationen og EEAS er blevet kritiseret for, kan medføre, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, og om betingelsen om, at der skal være en direkte årsagsforbindelse, under alle omstændigheder er opfyldt, skal det præcise tidspunkt for, hvornår de påståede skadevirkninger over for sagsøgeren rent faktisk indtrådte, fastslås. Med henblik herpå skal de forskellige økonomiske og ikke-økonomiske tab, som sidstnævnte kræver erstatning for, efterfølgende undersøges.
- 75 Det skal indledningsvis bemærkes, at det er ubestridt parterne imellem, at delegationen i henhold til gældende egyptisk ret allerede i oktober 2001 var forpligtet til at udfylde og udstede »estemara 6«-blanketten vedrørende sagsøgeren, men at den udlod at gøre dette. Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren, som på daværende tidspunkt var i Belgien, imidlertid først fik kendskab til denne undladelse den 13. september 2005 og dette ved et rent tilfælde (jf. præmis 9 ovenfor). Sagsøgeren havde ganske vist allerede ved e-mails af 3. februar 2005 (jf. præmis 5 ovenfor) og 11. august 2005 (jf. præmis 8 ovenfor) anmodet delegationen om at sende hendes eksemplar af blanketten til sig i Belgien. På dette tidspunkt var hun imidlertid med rette af den opfattelse, at dette eksemplar indgik i hendes personlige sagsmappe ved delegationen, og hun var derfor uvidende om, at delegationen end ikke havde oprettet blanketten. Det må derfor i overensstemmelse med den i præmis 57 ovenfor nævnte praksis fastslås, at forældelsesfristen under alle omstændigheder ikke begyndte at løbe inden den 13. september 2005, navnlig ikke fra oktober 2001.
- 76 Det skal bemærkes, at de økonomiske og ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren hævder at have lidt, alle udspringer af samme forhold, nemlig den omstændighed, at hun som følge af delegationens manglende udstedelse af »estemara 6«-blanketten ikke kunne finde et nyt arbejde i Egypten og dermed ikke på ny bosætte sig i dette land.
- 77 Ifølge sagsøgeren hændte nemlig følgende:
- Hun var nødt til at forny sine arbejds- og opholdstilladelser i Belgien, inden hun kunne søge om belgisk statsborgerskab, og hun måtte benytte sig af ydelser fra såvel en belgisk som en egyptisk advokat (det første påståede økonomiske tab).
 - Hun måtte fortsat betale udgifter til bolig i Belgien (det andet påståede økonomiske tab).
 - Hun kunne ikke gøre karriere i Egypten (det tredje påståede økonomiske tab).

- Hun vil ikke kunne gøre pensionsrettigheder gældende i Egypten eller opnå fuld pension i Belgien (det fjerde påståede økonomiske tab).
 - Hun skal betale rejseudgifter to gange om året, bl.a. med henblik på at besøge sin familie og sine venner i Egypten (det femte påståede økonomiske tab).
 - Hun er stresset og bekymret og savner sin familie og venner.
- 78 Sagsøgeren gør flere steder i sine skriftlige indlæg gældende, at de påståede tab har været vedvarende siden oktober 2001, idet delegationen siden dette tidspunkt ikke har udstedt »estemara 6«-blanketten. Når sagsøgeren dernæst beskriver disse tab i detaljer, får hun dem imidlertid til at fremstå som opstået den 1. januar 2004.
- 79 I denne forbindelse skal det først og fremmest bemærkes, at det fremgår af sagsakterne, at det først var i starten af 2005, at sagsøgeren begyndte at have ansættelsessamtaler med henblik på at finde et arbejde i Egypten, og dermed første gang gik glip af muligheden for beskæftigelse i dette land, eftersom der ikke fandtes en »estemara 6«-blanket i hendes navn i hendes socialsikringssag (jf. præmis 5 og 8 ovenfor). Sagsøgeren kan derfor under alle omstændigheder ikke kræve erstatning fra den 1. januar 2004.
- 80 Med forbehold af, at de af sagsøgeren påståede tab kan udløse en erstatning, må det på dette stadie af sagen konstateres, at det alene er visse af disse tab, som er vedvarende.
- 81 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af retspraksis, at tab, som gentager sig i et på hinanden følgende tidsrum, og som med tiden stiger proportionelt, skal anses for at være vedvarende (jf. i denne retning kendelse af 4.9.2009, Inalca og Cremonini mod Kommissionen, T-174/06, EU:T:2009:306, præmis 57).
- 82 De økonomiske tab, som består i de administrative udgifter og udgifter til advokat, som sagsøgeren har afholdt i Belgien med henblik på at forny sine opholds- og arbejdstilladelser og med henblik på at opnå belgisk statsborgerskab, er ikke omfattet af denne definition. Disse udgifter har nemlig en umiddelbar karakter, selv om de gentog sig flere gange i perioden mellem 2005 og august 2008, for så vidt som de opstod på datoen for iværksættelsen af hver af de omhandlede administrative procedurer, og for så vidt som beløbene ikke steg proportionalt med tiden.
- 83 Dette led af det første påståede økonomiske tab opstod således i forhold til sagsøgeren sidste gang i august 2008, dvs. mere end fem år før hendes foreløbige erstatningskrav af 30. oktober 2013 og anlæggelsen af det foreliggende erstatningssøgsmål. Det må derfor konkluderes, at dette søgsmål er forældet for så vidt angår dette led.
- 84 Hvad angår de udgifter til advokat, som sagsøgeren påstår, at hun har afholdt i Egypten, og som ligeledes henhører under det første påberåbte økonomiske tab, og som i sig selv har en umiddelbar karakter, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren ikke præcist har angivet tidspunktet, hvor disse udgifter opstod. Sagsøgeren har heller ikke fremlagt noget bevis for, at der foreligger et reelt tab, eller for tabets størrelse.
- 85 Påstanden om erstatning for det første påståede økonomiske tab skal dermed forkastes i det hele.
- 86 Det tab, som består i rejseudgifter, som sagsøgeren har afholdt for at rejse til Egypten, kan heller ikke karakteriseres som vedvarende. Sådanne udgifter afholdes nemlig i sagens natur på selve dagen for hver af de omhandlede rejser, og stiger ikke over tid.

- 87 I den foreliggende sag har sagsøgeren ikke angivet datoen for, hvornår hun afholdt disse rejseudgifter. Det kan mere eller mindre anslås at være i årene mellem 2004-2013, hvilket fører til den konklusion, at den foreliggende sag er forældet for så vidt angår de udgifter, som sagsøgeren har afholdt før 2009. Desuden har hun under alle omstændigheder ikke fremlagt noget bevis for, at de påståede rejseudgifter reelt er afholdt, eller for størrelsen heraf.
- 88 Påstanden om erstatning for det femte påståede økonomiske tab skal dermed forkastes i det hele.
- 89 De tre andre påståede økonomiske tab kan derimod godt anses for at være vedvarende.
- 90 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det med tilstrækkelig klarhed fremgår af sagsakterne, at sagsøgeren siden starten af 2005 havde til hensigt at flytte tilbage til Egypten for at bo og arbejde dér, men at det aldrig lykkedes hende at finde et arbejde i dette land som følge af delegationens vedvarende manglende udlevering af »estemara 6«-blanketten i hendes navn, og at hun som følge heraf var nødt til at bo og arbejde i Belgien. Hvad angår sidstnævnte punkt skal det indledningsvis understreges, at i modsætning til hvad EEAS gør gældende flere steder i dens skriftlige indlæg, var det ikke et personligt ønske, der bevirkede, at sagsøgeren valgte at blive i Belgien efter 2005, men derimod på grund af det, hun med egne ord kalder »fastfrysningen af den administrative situation«. Den omstændighed, at hun nogle år herefter besluttede sig for endeligt at bosætte sig i Belgien og søge belgisk statsborgerskab, er først og fremmest et udtryk for, at hun opgav på grund af delegationens manglende reaktion på alle hendes anmodninger om udstedelse af »estemara 6«-blanketten i hendes navn, og hendes ønske om i videst muligt omfang at begrænse de tab, som hun mente, at hun ville komme til at lide.
- 91 Under alle omstændigheder må de udgifter til bolig, som sagsøgeren – der, hvis hun havde kunnet vende tilbage til Egypten for at bo og arbejde dér, ville have kunnet bo i den lejlighed, hun havde købt i Kairo – har afholdt i Belgien fra starten af 2005, anses for vedvarende (jf. præmis 4 ovenfor).
- 92 Hvad angår den mulighed, som sagsøgeren havde for at få en mere interessant og indbringende karriere i Egypten, end den hun har i Belgien, og de påståede mistede pensionsrettigheder er der ligeledes tale om et tab, der, såfremt det godtgøres, er vedvarende og stigende, eftersom det hænger sammen med sagsøgerens fortabte mulighed for siden 2005 at vende tilbage og arbejde i Egypten.
- 93 Det skal endelig hvad angår de ikke-økonomiske tab, som er påberåbt af sagsøgeren, bemærkes, at de, i den udstrækning de anses for tilstrækkeligt godtgjort, i sagens natur ikke optrådte øjeblikkeligt, men gentog sig dagligt i hele den periode, hvor hun var forhindret i at vende tilbage til Egypten for at arbejde og bo dér.
- 94 EEAS kan ikke gøre gældende, at sagsøgerens argument om den vedvarende karakter af de påståede tab hviler på en »subjektiv opfattelse« af dette tab, hvorefter enhver hændelse i hendes arbejdsliv og privatliv efter 2001 er en følge af delegationens oprindelige manglende udstedelse af »estemara 6«-blanketten. Denne argumentation bygger nemlig ikke på sagsøgerens subjektive opfattelse, men på adskillige objektive og konkrete oplysninger i hendes sagsakter, hvoraf det bl.a. fremgår, at hun fra starten af 2005 var fast besluttet på at vende tilbage for at bo og arbejde til sit fædreland, hvor hun ejer en lejlighed, og hvor hendes familie og venner bor, og at hun reelt mistede muligheden for at arbejde i Egypten i 2005, 2006 og 2007, fordi »estemara 6«-blanketten i hendes navn ikke fandtes i hendes socialsikringssag. Det fremgår ligeledes af sagsakterne, at delegationen, til trods for sagsøgernes adskillige anmodninger om en afhjælpning af situationen fra februar 2005, først fem år senere accepterede – først og fremmest i egen interesse (jf. præmis 119 ovenfor) – at vedtage den første konkrete foranstaltning i sagen, idet den forsøgte at indhente et »movement certificate« vedrørende sagsøgeren, og at hun som følge af denne umulige situation lider af stress og angst, der har givet hende såvel fysisk som psykiske problemer, og at visse af disse stadig voldte hende problemer på tidspunktet for anlæggelsen af dette søgsmål.

- 95 EEAS har desuden ikke taget hensyn til det specifikke klagepunkt, som er rejst af sagsøgeren. Hun kritiserer ikke så meget delegationen for ikke at have udstedt »estemara 6«-blanketten i hendes navn, men snarere for ikke at have bragt hendes forhold i orden efterfølgende til trods for hendes gentagne anmodninger herom siden februar 2005. Hun er af den opfattelse, at de påståede skadevirkninger, henset til fortsættelsen af den angiveligt ulovlige adfærd, gentog sig regelmæssigt og steg med tiden.
- 96 For så vidt angår de konsekvenser, der må drages af konstateringen af, at det andet, det tredje og det fjerde påberåbte økonomiske tab samt det ikke-økonomiske tab er vedvarende, skal det bemærkes, at sagsøgerens principale påstand om, at hun ikke kan kritiseres for at have overskredet forældelsesfristen i den foreliggende sag, eftersom delegationens og EEAS's påståede ulovlige adfærd og de negative følger heraf fortsat gør sig gældende, ikke er i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 58 ovenfor. Sagsøgeren har i øvrigt som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten og under retsmødet udtrykkeligt anerkendt, at hendes principale påstand hvilede på en fejlagtig fortolkning af denne retspraksis, og hun fastholder nu alene den subsidiære påstand.
- 97 I overensstemmelse med denne sidste påstand, og henset til den omstændighed, at sagsøgeren fremsatte et forudgående krav om erstatning til EEAS den 30. oktober 2013, skal det bemærkes, at den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling hvad angår erstatning for det andet, det tredje og det fjerde påståede økonomiske tab samt for det påståede ikke-økonomiske tab, for så vidt som de indtrådte efter den 30. oktober 2008. I øvrigt afvises sagen.

Om realiteten

Den angiveligt retsstridige adfærd

- 98 For det første har sagsøgeren kritiseret EEAS og delegationen for ikke at have udstedt en »estemara 6«-blanket i sagsøgerens navn syv dage efter hendes fratrædelse i oktober 2001 og for ikke efterfølgende at have bragt hendes forhold i orden over for det egyptiske socialsikringsorgan til trods for hendes mange anmodninger herom. For det andet kritiserer hun dem for at have forsøgt at indhente et »movement certificate« vedrørende hende uden hendes samtykke og endog uden at informere hende herom.
- Om den manglende udstedelse af »estemara 6«-blanketten i sagsøgerens navn og den manglende efterfølgende afhjælpning af hendes situation
- 99 Hvad angår den første påståede ulovlige adfærd har sagsøgeren påberåbt sig en tilsidesættelse af for det første princippet om god forvaltningsskik, for det andet princippet om en rimelig frist og for det tredje gældende egyptisk ret.
- 100 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik har sagsøgeren for det første gjort gældende, at delegationen og EEAS på intet tidspunkt behandlede hendes situation upartisk og retfærdigt, hvilket er i strid med artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Hun har anført, at hun gennem flere år ikke fik noget konkret svar på alle hendes anmodninger fra delegationen, der bevidst og med urette ignorerede hendes sag. Hun har ligeledes gjort gældende, at EEAS ikke gennemførte Ombudsmandens afgørelse af 8. marts 2013 rettidigt.
- 101 EEAS har bestridt, at den har forholdt sig fuldstændigt passivt og ikke udvist respekt og retfærdighed over for sagsøgeren, idet den har hævdet, at den adskillige gange har besvaret sagsøgerens anmodninger og har taget forskellige skridt med henblik på at løse det omhandlede problem. EEAS

bestrider ligeledes, at den har undladt at følge op på Ombudsmandens afgørelse af 8. marts 2013, og har i denne forbindelse bl.a. anført, at den flere gange anmodede sagsøgeren om indsende et »movement certificate«, hvilket sagsøgeren nægtede.

- 102 Sagsøgeren er for det andet af den opfattelse, at delegationen og EEAS har tilsidesat princippet om en rimelig frist, eftersom de endnu ikke til dags dato har bragt hendes forhold vedrørende den egyptiske socialsikring i orden, selv om hun i starten af 2005 havde anmodet delegationen om at få tilsendt »estemara 6«-blanketten så hurtigt som muligt, og hun efterfølgende havde gentaget denne anmodning adskillige gange enten telefonisk, pr. brev eller pr. e-mail, selv om hun havde kontaktet GD Relex i 2010, og selv om Ombudsmanden havde truffet en afgørelse, hvori han konstaterede, at EEAS havde handlet retsstridigt, og de heraf følgende tab.
- 103 EEAS har anført, at sagsøgeren først kontaktede delegationen i februar 2005, og at det først var fra 2007, at skriftudvekslingen mellem disse to parter blev mere regelmæssig. EEAS har hævdet, at grunden til, at sagsøgerens situation endnu ikke er afhjulpel, skyldes, at sagsøgeren siden 2010 har nægtet at fremsende EEAS et »movement certificate«. Den omstændighed, at den situation, som ligger til grund for dette søgsmål, har været så længe, er således – i det mindste delvist – sagsøgerens egen skyld. Som det fremgår af Ombudsmandens afgørelse af 8. marts 2013, skyldes de tab, som sagsøgeren har lidt efter maj 2010, navnlig hende selv, idet hun har nægtet at samarbejde med delegationen.
- 104 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at delegationen har tilsidesat gældende egyptisk ret, idet den undlod at udlevere en »estemara 6«-blanket i hendes navn syv dage efter udløbet af hendes ansættelseskontrakt. Hun har anført, at det alene er delegationen, der kan råde bod på denne tilsidesættelse. Sidstnævnte har imidlertid siden 2005 nægtet at afhjælpe hendes situation alene af økonomiske årsager, idet en sådan afhjælpning ikke kan foretages med tilbagevirkende kraft, men alene fra datoen for indleveringen af denne blanket, hvilket vil indebære betaling af sociale sikringsbidrag frem til sidstnævnte dato.
- 105 EEAS har anerkendt, at den ikke har udstedt »estemara 6«-blanketten inden for den fastsatte frist, men har gentaget, at da den forsøgte at løse problemet, ville sagsøgeren ikke samarbejde, idet hun nægtede at anmode om et »movement certificate«. EEAS er af den opfattelse, at det vil være forkert at lukke sagsøgerens socialsikrings sag, som om hun havde arbejdet for delegationen indtil denne dato. Den har tilføjet, at delegationen endelig gjorde brug af en advokat, som sendte blanketten til sagsøgerens sidste adresse i Egypten samt et brev til det egyptiske socialsikringsorgan, som imidlertid aldrig svarede tilbage.
- 106 Der skal for det første foretages en undersøgelse af den påståede tilsidesættelse af gældende egyptisk ret.
- 107 Det skal i denne henseende bemærkes, at det er ubestridt parterne imellem, at delegationen ifølge egyptisk ret var forpligtet til syv dage efter ophøret af sagsøgerens ansættelseskontrakt at udarbejde »estemara 6«-blanketten i sidstnævntes navn og at udlevere den til det egyptiske socialsikringsorgan, men at den undlod at gøre dette. Som anført af EEAS under retsmødet forekom det endog, at sagsøgerens situation selv på dagen for afholdelsen af retsmødet i denne henseende stadig ikke var afklaret (jf. præmis 41 ovenfor).
- 108 Det må imidlertid konstateres, at en sådan tilsidesættelse af et tredjelandes nationale lovgivning som sådan og i sig selv ikke udgør en tilsidesættelse af EU-retten, der kan bevirke, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, hvilket sagsøgeren i øvrigt selv medgav under retsmødet. Det er desuden blevet fastslået, at EU-institutionerne kun kan ifalde ansvar, såfremt de ikke har overholdt en i en EU-retlig bestemmelse fastsat retlig forpligtelse til at handle (dom KYDEP mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 50 ovenfor, EU:C:1994:329, præmis 58, og af 13.11.2008, SPM mod Rådet og Kommissionen, T-128/05, EU:T:2008:494, præmis 128).

- 109 Når en tilsidesættelse af et tredjelandets lovgivning samtidig udgør en tilsidesættelse af en EU-retlig regel, navnlig af et almindeligt EU-retligt princip, kan Unionen ifalde ansvar uden for kontraktforhold. I den foreliggende sag skal den af EEAS indrømmede tilsidesættelse af gældende egyptisk ret dermed ikke vurderes selvstændigt, men i sammenhæng med anbringenderne om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og princippet om en rimelig frist.
- 110 For det andet bør anbringenderne om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og princippet om en rimelig frist behandles under ét.
- 111 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, med overskriften »Ret til god forvaltning«, i stk. 1, bestemmer, at enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Chartrets artikel 41, stk. 3, gentager det princip, som er fastsat i artikel 340, stk. 2, TEUF, hvorefter enhver har ret til erstatning fra Unionen for skader forvoldt af institutionerne eller de ansatte under udøvelsen af deres hverv i overensstemmelse med de almindelige principper, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer.
- 112 I forklaringerne til chartret om grundlæggende rettigheder præciseres det, at dets artikel 41 er baseret på eksistensen af Unionen som et retsfællesskab, der er opstået via den retspraksis, der har stadfæstet god forvaltning som et overordnet retsprincip.
- 113 Princippet om god forvaltningsskik skal, når det er udtryk for en særlig rettighed, såsom retten til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist som omhandlet i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, anses for en EU-retlig bestemmelse, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder (jf. for så vidt angår pligten til at vise omhu, der er knyttet til princippet om god forvaltningsskik, og som forpligter den kompetente institution til omhyggeligt og upartisk at efterprøve alle relevante forhold i den konkrete sag, dom af 16.12.2008, Masdar (UK) mod Kommissionen, C-47/07 P, Sml., EU:C:2008:726, præmis 91 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 4.10.2006, Tillack mod Kommissionen, T-193/04, Sml., EU:T:2006:292, præmis 127, og SPM mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 108 ovenfor, EU:T:2008:494, præmis 127).
- 114 Det skal desuden bemærkes, at Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer ikke råder over nogen skønsmargen hvad angår overholdelse af princippet om god forvaltningsskik i et konkret tilfælde således som påberåbt i den foreliggende sag. Konstateringen af, at delegationen og EEAS har tilsidesat dette princip, er dermed tilstrækkeligt til, at det kan fastslås, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt ovenfor i præmis 51.
- 115 Det må konstateres, at EEAS under retsmødet medgav, at der i det foreliggende tilfælde var tale om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik som omhandlet i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, og navnlig af princippet om en rimelig frist.
- 116 Oplysningerne i sagsakterne og den række af begivenheder, som er beskrevet i præmis 1-41 ovenfor, viser under alle omstændigheder, at der er sket en sådan tilsidesættelse. Delegationen, der blev afløst af EEAS, har udvist en fuldstændig mangel på respekt over for sagsøgeren, der trods alt havde været ansat ved delegationen i mere end ti år, idet den ikke alene undlod at udarbejde og udlevere »estemara 6«-blanketten i sagsøgerens navn til det egyptiske socialsikringsorgan i 2001, men heller ikke tog nogen konkrete skridt med henblik på at besvare hendes anmodning af 3. februar 2005 (jf. præmis 5 ovenfor), der efterfølgende blev gentaget adskillige gange (jf. præmis 8, 11, 13, 15, 17, 19 og 20 ovenfor), før end den 18. marts 2010. Den forsøgte dernæst at opnå et »movement certificate« i hendes eget navn (jf. præmis 22 ovenfor). Delegationen forblev passiv og reagerede ikke på sagsøgerens anmodninger indtil sidstnævnte dato, eller den gav blot undvigende svar, idet den gjorde gældende, at den havde behov for mere tid til at løse problemet. EEAS var ikke i stand til at give nogen forklaring på delegationens manglende reaktion på sagsøgerens berettigede anmodninger, da den blev adspurgt herom under retsmødet.

- 117 EEAS kan ikke begrunde denne manglende efterfølgende afhjælpning af sagsøgerens situation med den omstændighed, at hun havde afvist at anmode om et »movement certificate« og at fremsende det til EEAS, således som delegationen havde anmodet hende om adskillige gange siden medio 2010.
- 118 Som sagsøgerens har understreget i sine skriftlige indlæg og under retsmødet, er det nemlig ikke på nogen måde bevist, at fremlæggelsen af et »movement certificate«, der bekræfter, at hun havde forladt Egypten i 2001, var afgørende med henblik på at bringe hendes socialsikringssituation i orden. Henset til de personlige årsager, som er påberåbt af sagsøgeren, og EEAS's nægtelse af seriøst at overveje muligheden for at yde hende erstatning, er det nemlig forståeligt, at sagsøgeren ikke var villig til at anmode om et sådant certifikat. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at et »movement certificate« ikke er ubetydeligt dokument, selv om det ikke er bevist, at det alene eller hovedsageligt anvendes i forbindelse med straffesager.
- 119 Når delegationen og EEAS havde haft til hensigt at indhente det omhandlede »movement certificate«, var dette reelt først og fremmest i deres egen interesse med henblik på, at sagsøgerens socialsikringssag kunne lukkes med tilbagevirkende kraft, i oktober 2001, således som det tydeligt fremgår af retsmødet. Som det er ubestridt parterne imellem, kunne delegationen på ethvert tidspunkt have udarbejdet en »estemara 6«-blanket med datoen for dens udstedelse til det egyptiske socialsikringsorgan, men i et sådant tilfælde ville den have skullet betale restancer i socialsikring indtil denne dato. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den »estemara 6«-blanket, som delegationen endelig sendte til sagsøgeren i oktober 2011, blev afvist af dette organ med den begrundelse, at den var blevet tilbagedateret til oktober 2001 (jf. præmis 34 ovenfor).
- 120 Det følger af det ovenstående, at idet delegationen og EEAS undlod at udstede »estemara 6«-blanketten i sagsøgerens navn inden for den i gældende egyptisk ret fastsatte frist og efterfølgende afhjælpe hendes situation, har de udvist en ulovlig adfærd, der kan bevirke, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold.
- Om delegationens forsøg på at indhente et »movement certificate«
- 121 Sagsøgeren har gjort gældende, at delegationen har tilsidesat hendes ret til respekt for sit privatliv, idet den i 2010 uden at informere hendes og endog uden hendes samtykke havde kontaktet de kompetente egyptiske myndigheder for immigration og pas med henblik på at indhente et »movement certificate«.
- 122 EEAS bestrider at have tilsidesat sagsøgerens ret til privatliv. Den gør navnlig gældende, at det var i god tro og med den hensigt for øje at afhjælpe hendes situation, at delegationen på baggrund af de oplysninger, den havde modtaget af det egyptiske socialsikringsorgan, selv havde forsøgt at indhente et »movement certificate«.
- 123 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren på ingen måde har bevist, hvordan delegationens forsøg på at indhente et »movement certificate« vedrørende hende, som alene attesterer, at hun forlod Egypten i oktober 2001, kan have tilsidesat hendes ret til privatliv. Som EEAS har angivet, uden at dette er bestridt af sagsøgeren, var de oplysninger, som delegationen forsøgte at indhente med henblik på en officiel bekræftelse i administrativt henseende, blevet fremsendt af førstnævnte i det øjeblik, hun fratrådte sin stilling, til sidstnævnte, og det var derfor ikke et dokument af privat karakter.
- 124 Delegationens forsøg på at indhente et »movement certificate« vedrørende sagsøgeren kan dermed ikke anses for en ulovlig adfærd, der bevirker, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold.

Om de påståede tab og årsagsforbindelsen

125 Det fremgår af præmis 106-120 ovenfor, at delegationen, og efterfølgende EEAS, har gjort sig skyldige i en ulovlig handling, som kan påføre Unionen et ansvar uden for kontrakt, ved i strid med princippet om god forvaltningsskik og princippet om en rimelig frist at undlade at udstede »estemara 6«-blanketten i sagsøgerens navn inden for den i gældende egyptisk ret fastsatte frist og efterfølgende at afhjælpe hendes situation i denne henseende. Det fremgår i øvrigt af præmis 89-97 ovenfor, at dette søgsmål kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det sigter mod at opnå erstatning for det andet, det tredje og det fjerde påståede økonomiske tab samt det påståede ikke-økonomiske tab, for så vidt som disse forskellige tab blev lidt efter den 30. oktober 2008.

126 Det må derfor undersøges, om der faktisk og reelt er lidt tab, og i givet fald om der er en direkte årsagsforbindelse mellem ulovligheden og disse tab.

– Om det andet påståede økonomiske tab

127 Principalt har sagsøgeren nedlagt påstand om tilbagebetaling af de udgifter, hun har haft til bolig i Belgien siden 2004, opgjort til i alt 133 493,88 EUR. Hun har gjort gældende, at hun, hvis delegationen havde udstedt »estemara 6«-blanketten, kunne være vendt tilbage til Egypten for at bo og arbejde ultimo 2003 og kunne have boet gratis hos sin familie indtil overtagelsen, i 2004, af den lejlighed, hun havde købt i Kairo. Da hun har været nødsaget til at blive i Belgien som følge af delegationens og EEAS's ulovlig adfærd, har hun nedlagt påstand om tilbagebetaling af huslejen for de lejligheder, som hun har haft i Belgien i perioden mellem den 1. januar 2004 og den 31. januar 2008, dvs. i alt 40 950 EUR, idet hun har præciseret, at hun i juli 2007 havde købt en lejlighed i Belgien, som hun flyttede ind i den 1. februar 2008. Hun har ligeledes nedlagt påstand om tilbagebetaling af 4 438 EUR for køb af møbler til den anden lejede lejlighed i Bruxelles (Belgien). Endelig har hun gjort gældende, at disse beløb skal forhøjes med den rente, hun fra den 1. juli 2007 skylder i forbindelse med det lån, hun optog til køb af sin lejlighed i Belgien, dvs. i alt 88 105,88 EUR.

128 Subsidiært har sagsøgeren nedlagt påstand om tilbagebetaling af de renter, der skyldes fra den 30. oktober 2008 på det i præmis 127 ovenfor omhandlede lån, dvs. i alt 78 623,81 EUR.

129 EEAS har bestridt, at der er en direkte årsagsforbindelse mellem den pågældende ulovlige adfærd og dette tab, idet den nærmere bestemt har gjort gældende, at sagsøgeren frivilligt besluttede at flytte tilbage til Belgien, og at de udgifter, som sagsøgeren har krævet erstattet, blot er en normal følge af hendes personlige valg. Enhver eventuel årsagsforbindelse er desuden blevet brudt af sagsøgerens egen handling, idet hun afslog at anmode om et »movement certificate«.

130 Det skal indledningsvis konstateres, at eftersom påstanden om erstatning for det andet påståede økonomiske tab er forældet for så vidt angår perioden før den 30. oktober 2008, er det alene sagsøgerens subsidiære påstand vedrørende hendes udgifter til bolig, som Retten kan tage i betragtning.

131 Det skal dernæst bemærkes, at det ikke foreligger nogen tilstrækkelig direkte årsagsforbindelse mellem den omhandlede ulovlige adfærd og det tab, som består i de renter, som sagsøgeren har måttet betale for et lån, der er optaget med henblik på at erhverve en lejlighed i Bruxelles.

132 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af retspraksis, at i tilfælde, hvor den adfærd, der angiveligt har været årsag til den påståede skade, består i en undladelse, er det navnlig nødvendigt at få vished for, at denne skade rent faktisk er forårsaget af den påståede undladelse og ikke har kunnet være forårsaget af handlinger, der ikke har noget at gøre med dem, som den sagsøgte institution beskyldes for (jf. kendelse af 17.12.2008, Portela mod Kommissionen, T-137/07, EU:T:2008:589, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

133 Som det allerede er blevet bemærket, kunne sagsøgeren fra starten af 2005 ganske vist ikke som følge af den omhandlede ulovlige adfærd vende tilbage Egypten med henblik på at bo og arbejder dér. Det må imidlertid konstateres, at hendes beslutning om i juli 2007 at købe en lejlighed i Bruxelles og om at optage et lån til køb af fast ejendom var hendes eget valg og ikke en følge af denne adfærd. Der er højst tale om en indirekte årsagsforbindelse mellem denne adfærd og hendes beslutning om at købe en lejlighed og optage et lån. Det skal i denne forbindelse bl.a. bemærkes, at sagsøgeren i stævningen angav, at det er »[m]ed henblik på at sikre sig en indtægt af fast ejendom for at afhjælpe en ubetydelig alderspension, [at hun] endelig besluttede sig for at optage et lån i Belgien med henblik på køb af en lejlighed i juli 2007«.

134 Heraf følger, at påstanden om erstatning for det andet påståede økonomiske tab skal forkastes.

– Om det tredje påståede økonomiske tab

135 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun som følge af den omhandlede ulovlige adfærd gik glip af muligheden for at vende tilbage til Egypten for at arbejde fra den 1. januar 2004 og for i Egypten at få en karriere, der var en mere prestigefyldt, dynamisk og økonomisk interessant og med bedre muligheder, end den, hun har haft i Belgien. Principalt har hun opgjort dette tab til at udgøre 50% af den nettoløn, hun har optjent i Belgien efter 1. januar 2004 og indtil tidspunktet for anlæggelsen af dette søgsmål, dvs. i alt 131 150 EUR. Hun har subsidiært nedlagt påstand om betaling af et beløb på 68 800 EUR, henset til den nettoløn, hun har optjent efter den 30. oktober 2008.

136 EEAS har gjort gældende, at idet sagsøgeren nægtede at anmode om et »movement certificate« og at sende det til EEAS, har hun ikke alene forsømt at udvise »fornødent omhu« med henblik på at begrænse omfanget af det tredje påståede tab, men også afbrudt enhver årsagsforbindelse mellem den omhandlede ulovlige adfærd og dette tab. EEAS stiller desuden spørgsmålstegn ved, om det arbejde, som sagsøgeren har haft i Belgien, har været mindre prestigefyldt og mindre interessant end det, hun ville have haft i Egypten, og har gjort gældende, at hun ikke har ført noget bevis, der understøtter påstandene vedrørende de lønninger, som hun ville kunne have indtjent i Egypten. Endelig gør EEAS gældende, at det påberåbte tab er ubegrundet.

137 Sagsøgerens påstand om erstatning for den mistede mulighed for en mere prestigefyldt karriere i Egypten skal forkastes, eftersom det ikke er bevist, at der er lidt et reelt tab.

138 Det fremgår ganske vist tilstrækkeligt af sagen, og det er ubestridt parterne imellem, at sagsøgeren som følge af delegationens ulovlige manglende udstedelse af »estemara 6«-blanketten i sagsøgerens navn og manglende efterfølgende afhjælpning af hendes situation gik glip af muligheden for beskæftigelse i Egypten i februar 2005, april 2005, september 2005, januar 2006 og marts 2007, og at hun har været nødt til fortsat at arbejde og bo i Belgien.

139 Sagsøgerens påstand om, at den karriere, hun ville have haft i Egypten, ville have været mere prestigefyldt og interessant intellektuelt og økonomisk set, end den hun har haft i Belgien, bygger på rene formodninger.

140 Det skal for det første bemærkes, at samtidig med, at sagsøgeren i sine skriftlige indlæg påstår, at hun i Belgien kun fandt »et job som sekretær i en lille [ASBL], der beskæftiger sig med handel med zink«, fremgår det af hendes ansættelseskontrakt, der indgår i bilag A 18 til stævningen, og en skrivelse i bilag C 3 til replikken, at hun i september 2001 blev ansat som »Assistant to Market Development Coordinator and Environment and Public Affairs Manager« (assistent for koordinatoren for udvikling af markeder og for direktøren for miljø og offentlige anliggender). Af hendes arbejdstilladelser fremgår det desuden, at hun er »projektansvarlig«, og i et memorandum af 13. februar 2013 i bilag A 18 til stævningen er sagsøgeren identificeret som »Executive and Personal Assistant« (assistent for bestyrelsen og personlig assistent).

- 141 I stævningen sammenligner sagsøgeren for det andet sin erhvervsmæssige situation i Belgien med de arbejdsopgaver, som hun udførte for delegationen, som var en »diplomatisk struktur på ca. 60 personer, der repræsenterede et prestigefyldt organ«. Denne sammenligning er imidlertid irrelevant, da det var sagsøgeren selv, som i oktober 2001 besluttede at opsiges sin stilling og tage tilbage til Belgien for at arbejde.
- 142 Det må for det tredje bemærkes, at sagsøgeren ikke har understøttet sine påstande vedrørende den indtjening, som hun hævder, at hun har mistet i Egypten, med beviser. Hvad angår den metode, som hun har anvendt til fastsættelsen af det påståede tab, nemlig en koefficient på 50% af den nettoløn, som hun modtog i Belgien, er denne fuldstændig vilkårlig.
- 143 For det fjerde er sagsøgerens påstand om, at hun ikke har en »profil, som er særlig hensigtsmæssig og efterspurgt af arbejdsgivere« i Belgien, ikke overbevisende. Sagsøgeren har ganske vist blot et helt grundlæggende kendskab til nederlandsk, men hun taler fransk, engelsk og arabisk samt har et godt kendskab til spansk og italiensk. Desuden er hendes erfaring på ti år ved delegationen, navnlig henset til den beskrivelse, hun har givet i stævningen, tydeligvis en erhvervsmæssig fordel.
- 144 Det fremgår af det foregående, at påstanden om erstatning for det tredje påståede økonomiske tab skal forkastes.

– Om det fjerde påståede økonomiske tab

- 145 Det fjerde økonomiske tab, som sagsøgeren gør gældende at have lidt, består af den reducerede alderspension, som hun kan gøre gældende i Belgien. Hun har gjort gældende, at hun som følge af delegationens og EEAS's ulovlige adfærd ikke vil kunne optjene det minimale antal år, som er krævet for at få en alderspension i Egypten, og at de perioder, hun vil kunne bidrage til pensionen i Belgien, er for korte til i Belgien at give ret til fuld alderspension. Hun kræver derfor såvel principalt som subsidiært udbetaling af et beløb på 181 440 EUR, svarende til »forskellen mellem den alderspension, som hun vil modtage, og det beløb, som oppebæres i tilfælde af en fuld tjenesteperiode med en tilsvarende løn, fra hun er 65-83 år«.
- 146 EEAS har heroverfor i det væsentlige gjort gældende, at det fjerde påståede tab hverken er aktuelt, sikkert eller vedvarende.
- 147 Det må konstateres, at det fjerde påståede økonomiske tab på ingen måde er reelt. Sagsøgeren støtter nemlig sine påstande på den helt hypotetiske antagelse om, at hun, hvis hun havde kunnet vende tilbage til Egypten, ville have betalt bidrag i et tilstrækkeligt antal år, dvs. mindst 20 år, for i Egypten at kunne modtage alderspension, inden at opgøre dette tab ved at tage udgangspunkt i en lige så hypotetisk antagelse om, at hun ville have haft en fuld karriere og dermed en fuld alderspension i Belgien.
- 148 Påstanden om det fjerde påståede økonomiske tab kan dermed ikke tages til følge.

– Om det påståede ikke-økonomiske tab

- 149 Sagsøgeren har for det første med henvisning til de lægeerklæringer, der er bilagt stævningen, gjort gældende, at delegationens og EEAS's ulovlige adfærd gav hende stress og gjorde hende bekymret, gav hende fordøjelses- og hudproblemer samt en svær depression. Hun har for det andet gjort gældende, at hun har det svært med at være langt væk fra sin familie og sine venner. Hun har efter ret og billighed opgjort dette dobbelte ikke-økonomiske tab til 50 000 EUR.

- 150 Ifølge EEAS er der ikke nogen årsagsforbindelse mellem den ulovlige adfærd og dette dobbelte ikke-økonomiske tab, og enhver eventuel årsagsforbindelse er under alle omstændigheder brudt af sagsøgerens egen adfærd.
- 151 Det må fastslås, at de forskellige lægeerklæringer og beviser, som er bilagt stævningen, viser, at sagsøgeren under en periode, som er sammenfaldende med perioden i den foreliggende sag, har haft såvel fysiske som psykiske helbredsmæssige problemer, og at hun har haft det svært ved at være væk fra sit hjemland, sin familie og sine venner.
- 152 Det fremgår desuden tilstrækkeligt klart af sagsakterne, at hendes problemer og lidelser er en følge af delegationens og EEAS's ulovlige og respektløse adfærd. Denne adfærd bevirkede, at sagsøgeren befandt sig i en meget svær situation, der forståeligt nok gav hende stress og en depression.
- 153 Af de grunde, som allerede er anført i præmis 90 ovenfor, kan det ikke for alvor hævdes, således som EEAS har gjort det, at sagsøgerens beslutning om at blive i Belgien efter 2005 var hendes eget frie valg. Af de grunde, der allerede er nævnt i præmis 118 og 119 ovenfor, kan sagsøgeren heller ikke kritiseres for at have nægtet at tilsende delegationen og EEAS et »movement certificate«.
- 154 Det dobbelte ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren har haft som følge af delegationens og EEAS's ulovlige adfærd, skal, henset til sagens omstændigheder på datoen for afsigelse af denne dom, efter ret og billighed fastsættes til 25 000 EUR.
- 155 I henhold til samtlige ovenstående betragtninger skal der gives sagsøgeren delvis medhold i det foreliggende søgsmål, for så vidt som der er nedlagt påstand om erstatning for det dobbelte ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren har lidt, idet erstatningen fastsættes til 25 000 EUR. I øvrigt bør EEAS frifindes.

Anmodningen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse

- 156 Som anført i præmis 47 ovenfor har sagsøgeren nedlagt påstand om, at EEAS med henblik på sagens tilrettelæggelse pålægges at fremlægge de dokumenter, som understøtter de skridt, som delegationen og EEAS har taget for at løse den foreliggende tvist.
- 157 EEAS har med understregning af, at det alene tilkommer Retten at bedømme, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, der forelægges den til afgørelse, som bilag til duplikken vedlagt en kopi af forskellige e-mails og skrivelser med bl.a. en egyptisk advokat vedrørende disse skridt.
- 158 Under disse omstændigheder, og henset til de andre akter, som er indgivet under den foreliggende sag, og som bevirker, at Retten er tilstrækkeligt oplyst, er det ikke nødvendigt at iværksætte de af sagsøgeren ønskede foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse.

Sagens omkostninger

- 159 Ifølge artikel 134, stk. 3, i Rettens procesreglement bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Retten kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.
- 160 Da sagsøgeren har fået delvis medhold i nærværende sag, finder Retten under hensyn til sagens omstændigheder, at sagsøgeren bør bære to tiendedele af sine egne omkostninger og betale to tiendedele af de omkostninger, der er afholdt af EEAS, mens EEAS bør bære otte tiendedele af sine egne omkostninger og betale otte tiendedel af de omkostninger, der er afholdt af sagsøgeren.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Sjette Afdeling):

- 1) **Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EEAS) betaler 25 000 EUR i erstatning til Randa Chart.**
- 2) **I øvrigt frifindes EEAS.**
- 3) **Randa Chart bærer to tiendedele af sine egne omkostninger og betaler to tiendedele af de omkostninger, der er afholdt af EEAS.**
- 4) **EEAS bærer otte tiendedele af sine egne omkostninger og betaler otte tiendedele af de omkostninger, der er afholdt af Randa Chart.**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. december 2015.

Underskrifter

Indhold

Twistens baggrund	1
Retsforhandlinger og parternes påstande	6
Retlige bemærkninger	6
Indledende bemærkninger	6
Formaliteten	8
Om realiteten	13
Den angiveligt retsstridige adfærd	13
– Om den manglende udstedelse af »estemara 6«-blanketten i sagsøgerens navn og den manglende efterfølgende afhjælpning af hendes situation	13
– Om delegationens forsøg på at indhente et »movement certificate«	16
Om de påståede tab og årsagsforbindelsen	17
– Om det andet påståede økonomiske tab	17
– Om det tredje påståede økonomiske tab	18
– Om det fjerde påståede økonomiske tab	19
– Om det påståede ikke-økonomiske tab	19
Anmodningen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse	20
Sagens omkostninger	20